

1. Bij brief van 13 augustus 1999 heeft de heer A. bij de Raad van Toezicht (hierna de Raad) via zijn raadsman Mr. X. een klacht ingediend tegen de maatschap C.. Klager, A., voerde als grond voor zijn klacht aan dat beklaagde,
5 de maatschap C., schuldig was aan het verval van de Nederlandse octrooiaanvraag 00000 van klager, door het niet-tijdig ondernemen van actie.
2. Na op een zitting op 7 januari 2000 beide partijen, A.
10 bijgestaan door zijn raadsman Mr. X., en C. bij monde van ir. D. gehoord te hebben gaf de Raad op 19 mei 2000 een beslissing waarin de klacht van de heer A. tegen de ingeschreven octrooigemachtigden, lid van de maatschap C. gegrond werd verklaard en hen een waarschuwing werd
15 opgelegd.
De Raad overwoog daarbij dat hij ingevolge Art 18 van het Octrooigemachtigdenreglement slechts bezwaren die tegen een octrooigemachtigde zijn gerezen in behandeling neemt. De klacht van A. is gericht tegen C., derhalve niet tegen
20 met name genoemde octrooigemachtigden. C. is, naar de Raad bekend is, een maatschap waarvan tenminste een aantal ingeschreven octrooigemachtigden deel uitmaakt. De Raad zal daarom de klacht van A. verstaan als gericht tegen die octrooigemachtigden.
25 Voorts achtte de Raad beklaagde weliswaar niet verantwoordelijk voor het niet indienen van een VBO en daarmee voor het vervallen

2

van de octrooiaanvraag van A., doch was wel van oordeel dat
beklaagde niet in voldoende mate heeft voldaan aan haar
informatie en zorgvuldigheidsplicht, zoals verlangd volgens
Bijzonder Voorschrift 7.

5

3. Zowel A. als de maatschap C. dienden een
beroepsschrift in bij de Raad van Beroep (14 resp. 16 juni 2000)
waarin A., korthedshalve, in beroep kwam tegen de beslissing
van de Raad van Toezicht voor zover daarin zijn klacht tegen

10

C. werd afgewezen en C. en 8 met name
genoemde octrooigemachtigden (appellanten 2-9, de firmanten van
C.) vernietiging vroeg van de beslissing van de Raad en niet
ontvankelijk verklaring van A., subsidiair teugverwijzing van de
zaak met betrekking tot appellant 9 (Ir. D.), meer

15

subsidiair ongegrond bevinding van de klacht althans gegrond
bevinding zonder opleggen van een maatregel.

4. Bij beslissing van 31 oktober 2001:

20

-Verklaart de Raad van Beroep het beroep van appellanten 2 t/m 9
gegrond

-Vernietigt de beslissing van de Raad van Toezicht van 27
September 2000 (bedoeld zal hier zijn 19 mei 2000) en

-Wijst de zaak terug naar de Raad van Toezicht ter behandeling
van de klacht van A. tegen D.

25

De Raad van Beroep stelde daarbij voorop dat hij, met de Raad van
Toezicht en C., van oordeel is dat op grond van Art 15 (bedoeld
zal zijn Art 18) van het Octrooigemachtigdenreglement ingediende
klacht slechts kan worden gericht tegen een of meer

30

octrooigemachtigden in persoon en niet tegen een
samenwerkingsverband, zoals een maatschap, of een rechtspersoon
als zodanig.

3

5. De Raad van Toezicht heeft per brief van 5 maart 2002 ir. B. verwittigd van de Beslissing van de Raad van Beroep, hem uitgenodigd binnen twee maanden schriftelijk op de thans tegen hem gerichte klacht van A. te reageren alsmede zijn

5 verhinderdata in de maanden april-juli op te geven teneinde de mondelinge behandeling van de klacht voor de Raad van Toezicht bij te wonen.

10 6. Bij brief van 20 maart 2002 is mr X., advocaat van A., op de hoogte gesteld van het verzoek aan B. tot het geven van een reactie op de thans tegen laatstgenoemde gerichte klacht.

7. Bij brief van 10 mei 2002 diende mr Y., namens B. een verweerschrift met producties in; het door D. 15 namens C. ter zitting van 7 januari 2000 gegeven verweer, zoals verwoord in de beslissing van de Raad van Toezicht van 19 mei 2000, zal door de Raad mede worden beschouwd.

20 8. De Raad van Toezicht heeft aan betrokkenen doen weten dat de klacht op 26 september 2002 zou worden behandeld en heeft hen uitgenodigd bij die behandeling aanwezig te zijn. Ter zitting van de Raad zijn vervolgens verschenen klager vertegenwoordigd door zijn raadsman mr X. en beklaagde vergezeld door zijn raadsman mr Y..

25 Mr X. heeft ter zitting nog een aantal op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd die deels reeds in het dossier aanwezig waren.

30 9. Op grond van de schriftelijke stukken en de ter zitting van 26 september 2002 namens A. en door en namens B. gegeven mondelinge toelichting stelt de Raad het volgende vast:

9.1 Op 4 september 1991 heeft A. zijn octrooiaanvraag door C. laten indienen bij de Octrooiraad. Hierbij heeft

A. gebruik gemaakt van de destijds geldende Gratis Admissie Octrooiverleningsprocedure (GAR).

Na het uitbrengen van het nieuwheidsrapport in 1992 is de procedure niet verder in gang gezet door het indienen van een verzoek tot beoordeling van de octrooiaanvraag op octrooieerbaarheid (VBO), hetgeen mogelijk was onder de toen geldende regels van de Rijksoctrooiwet 1910. In de bijlage bij de brief van C. waarin de indiening van de octrooiaanvraag bevestigd werd (bijlage 1 beklaagde) werd gesteld dat de verleningsprocedure uiterlijk 4 september 1998 op gang diende te worden gebracht. Voorts werd medegedeeld dat tijdig mededelingen zouden worden gedaan over het verstrijken van onder meer die datum.

Op 1 april 1995 trad de Rijksoctrooiwet 1995 in werking. Volgens Artikel 105 van die Wet kon men tot 1 april 1996 voor octrooiaanvragen ingediend onder de Rijksoctrooiwet 1910 nog een VBO indienen. Indien dat werd nagelaten zou dat verval van de octrooiaanvraag tot gevolg hebben.

9.2 Per brief van 21 maart 1995 heeft de octrooigemachtigde B. de heer A. per circulaire ingelicht over het feit dat de Rijksoctrooiwet 1995 per 1 april 1995 in werking zou treden. Bij de brief was gevoegd een bijlage over bijzondere aspecten van de Rijksoctrooiwet 1995. In de circulaire werd medegedeeld dat voor 1 april 1995 ingediende octrooiaanvragen nog onder de toen geldige rijksoctrooiwet zouden worden behandeld. Er werden over de overgangsregeling geen verdere bijzonderheden verschaft. Betreffende circulaire is geadresseerd aan A. en overgelegd door beide partijen.

9.3 Per brief van 5 december 1995 heeft A. zich met verzoek om nadere uitleg gewend tot het Centrum voor Kennisbescherming en

5

Octrooi-informatie (CKO), naar aanleiding van de mededeling van CKO dat voor zijn octrooiaanvraag -op straffe van verval- uiterlijk 31 maart 1996 een VBO moest worden ingediend, en dat - indien A. gebruik wenste te blijven maken van de GAR- de

5 daarvoor benodigde schriftelijke verklaring over exploitatie door een derde en informatie over zijn financiële status uiterlijk 29 februari 1996 in het bezit van CKO dienden te zijn. Een van de vragen van A. was hoe het kon dat zelfs indien A. de verdere kosten voor zijn rekening zou nemen de octrooiaanvraag zou komen
10 te vervallen indien geen nieuw verzoek (bedoeld is: VBO) zou worden ingediend.

Per brief van 21 december 1995 heeft CKO uitgebreid geantwoord op de vragen van A., en daarbij onder meer gesteld dat indien de
15 GAR niet de kosten van het VBO zou vergoeden het A. vrij zou staan om zelf die kosten te dragen, in welk geval de octrooiaanvraag niet zou vervallen.

9.4 Na 21 december 1995 heeft er meerdere malen een telefoon-
20 gesprek -op initiatief van A.- tussen A. en octrooigemachtigde B. plaatsgevonden. Volgens A. zou hij daarbij hebben aangegeven dat indien hij niet in aanmerking zou komen voor de GAR hij de kosten voor eigen rekening zou nemen. A. heeft verder gesteld dat B. hem had verteld dat A. wel bericht zou
25 krijgen van C. wanneer dat nodig was. A. heeft tijdens de telefoongesprekken geen opdracht gegeven tot indienen VBO.

9.5 Op 5 januari 1996 heeft C. een circulaire
30 verzonden met informatie over de nieuwe Rijsoctrooiwet en over het feit dat indien niet voor 1 april 1996 een VBO zou worden ingediend de octrooiaanvraag zou komen te vervallen. De door beklaagde als productie 1 overgelegde brief is niet geadresseerd, want bevindt zich niet in het dossier dat beklaagde heeft

aangelegd over de octrooiaanvraag van A.. A. heeft gesteld deze brief niet te hebben ontvangen.

- 9.6 Op 20 februari 1996 heeft A. CKO verzocht de procedure (VBO)
5 voort te zetten, waartoe hij bijgevoegd had enige bewijsstukken om te voldoen aan de GAR voorwaarden.

- Op 28 maart 1996 deed CKO A. mede dat het verzoek was afgewezen, maar dat -zoals CKO eerder had vermeld- A. nog zelf
10 een VBO kon indienen, zij het uiterlijk 1 april 1996. A. ontving deze brief slechts zo kort voor 1 april 1996, dat hij niet meer in staat was de benodigde gelden te regelen. A.'s raadsman gaf ter zitting van 26 september 2002 voorts aan dat A., ten tijde van bovengenoemde correspondentie, emotioneel
15 dusdanig belast was door hem persoonlijk betreffende omstandigheden, dat actie zijnerzijds was uitgesloten.

- 9.7 Als productie 7 is door beklaagde overgelegd een uitdraai van een computerbestand betreffende vervallen octrooiaanvragen.
20 Daarin wordt vermeld "vervallen" met als "verzenddatum" 22 maart 1996 en als "ontvangstdatum" 25 maart 1996. Volgens beklaagde houdt dit waarschijnlijk in dat op 22 maart 1996 bericht is dat de octrooiaanvraag kon vervallen en dat dit op 25 maart 1996 is aangetekend. Beklaagde meende zich te herinneren dat A. reeds
25 voor 28 maart 1996 van CKO had vernomen dat zijn verzoek was afgewezen, en dat hij daarna in een telefoongesprek met B. tot de conclusie was gekomen dat er geen mogelijkheden meer waren voor financiering van een VBO. A. heeft gesteld zich hier niets van te herinneren.
30 De uitdraai van het computerbestand draagt rechtsboven een aanduiding "Wijzigingsdatum 2/01/98"; B. kon ter zitting de betekenis van deze aanduiding niet verklaren.

Nadat A. eind 1998/begin 1999 bij C. navraag had gedaan omtrent zijn octrooiaanvraag, en daarbij te horen had gekregen dat deze was vervallen, heeft hij op 25 februari 1999 zich tot ir. E. van C. gewend met het

- 5 verzoek om de octrooiaanvraag te herstellen, daar het volgens A. nooit de bedoeling was geweest deze te laten vervallen. Ir. E. kon A., gezien het lange tijdsverloop sinds het verval, niet helpen het verval ongedaan te maken aldus een brief van 26 februari 1999.

10

9.8. In zijn verweerschrift van 10 mei 2002 namens B. wijst mr Y. op het lange tijdsverloop tussen de, door A. laakbaar geachte, gedragingen van zijn cliënt(begin 1996) en de zittingsdatum van 26 september 2002. Verwijzend naar het commune

15

strafrecht concludeert mr Y. tot niet-ontvankelijkverklaring van de klager vanwege het lange tijdsverloop dat niet aan B. toe te rekenen valt of buiten zijn invloedssfeer ligt.

Subsidiair stelt Y. dat het niet aangaat B. een verwijt te maken van gebrekkige informatie, nu A. van de informatie en

20

de gewichtige betekenis daarvan uit en te na doordrongen was. Y. concludeert daarop dat de klacht ongegrond dient te worden bevonden.

10. De Raad overweegt naar aanleiding van de hem ter be-

25

schikking gestelde informatie het volgende:

10.1 Ten aanzien van B's beroep op verjaring en de daarop gebaseerde conclusie tot niet ontvankelijkverklaring wijst de Raad op de voorgenomen wijziging van ROW 95 art 23 O lid 4 zoals gepubliceerd in Staatsblad 2002, 366 dat aangeeft dat de Raad van Toezicht een klacht niet in behandeling neemt indien het voorval waarop de klacht betrekking heeft meer dan 5 jaar voor indiening van de klacht heeft plaatsgevonden. Gezien het plaatsvinden van het door A. verwijtbaar geachte gedrag (begin 1996) en de

30

indiening der klacht (13 augustus 1999) kan een beroep op verjaring door beklaagde geen doel treffen.

10.2 Blijkens de overgelegde correspondentie was A. op de hoogte
 5 -of had op de hoogte kunnen zijn- van het feit dat indien niet uiterlijk 31 maart 1996 een VBO, in de procedure voor zijn octrooiaanvraag, ingediend zou zijn deze zou komen te vervallen.

10.3 A. heeft twee maanden, nadat CKO hem had geïnformeerd over
 10 de procedure, geprobeerd om nog in aanmerking te kunnen komen voor de GAR, maar is daarin niet geslaagd. Naar het oordeel van de Raad heeft A. met het pas eind februari 1996 indienen van het verzoek, zonder parallel daaraan op eigen wijze de benodigde fondsen te pogen te verwerven, het risico genomen van de gevolgen
 15 van een afwijzing van zijn verzoek.

10.4 Beklaagde heeft van A. geen opdracht tot het indienen van een VBO ontvangen, en kan daarom niet worden aangerekend dat geen VBO is ingediend.
 20

10.5 Hoewel beklaagde stelt dat hij A. eenmaal schriftelijk en enige malen telefonisch op de hoogte heeft gesteld van het belang en de consequenties van de termijn van 1 april 1996 ontbreekt daarvoor bewijsmateriaal uit het dossier. Er zijn blijkbaar geen
 25 aantekeningen gemaakt van de verzending van de circulaire van 5 januari 1996 noch van de inhoud van de daarna gevoerde telefoon-gesprekken tussen A. en B., in het bijzonder niet van het telefoongesprek waarin besloten werd geen VBO in te dienen. Ter zitting heeft beklaagde na raadpleging van het betreffende -
 30 meegebrachte -dossier bevestigd dat er geen aantekening aanwezig was inzake gesprekken en instructies aangaande het indienen van een VBO.

Daarenboven is A. blijkbaar geen schriftelijke bevestiging gezonden van het verval van zijn octrooiaanvraag.

Het is de Raad derhalve niet gebleken dat beklaagde in voldoende mate actief is geweest in het op de hoogte houden van A. van belangrijke stappen in de procedure van zijn octrooiaanvraag,
 5 zoals wordt verlangd in Bijzonder Voorschrift 7.

De Raad lijkt het juist in geval van een octrooiaanvraag ingediend voor een particulier -zoals het geval is bij octrooiaanvragen onder de 6AR- gewenst bijzondere oplettendheid
 10 jegens cliënten te betrachten.

10.6 De Raad acht het in het kader van de zorgvuldigheidsplicht van een octrooigemachtigde nodig dat hij aantekening maakt van alle wezenlijke handelingen die verricht worden in de procedure
 15 van een octrooiaanvraag, zowel naar de Octrooiraad als naar de cliënt, in het bijzonder inzake handelingen of nalaten daarvan die een verandering in de rechtstoestand van een zaak tengevolge hebben.

20 11. Het voorgaande in overweging nemende komt de Raad tot het volgende oordeel:

11.1 De Raad acht de klacht van A. ontvankelijk.
 25

11.2 De Raad acht beklaagde weliswaar niet verantwoordelijk voor het niet indienen van een VBO en daarmee voor het vervallen van de octrooiaanvraag van A., doch is van oordeel dat beklaagde niet in voldoende mate heeft voldaan aan haar informatie- en
 30 zorgvuldigheidsplicht, zoals verlangd volgens Bijzonder Voorschrift 7.

11.3 De Raad acht derhalve de klacht van A. in zoverre gegrond en legt de straf van waarschuwing aan beklaagde op.
 10

12. De Raad van Toezicht, gelet op de artikelen 16 en 18 van het Octrooigemachtigdenreglement

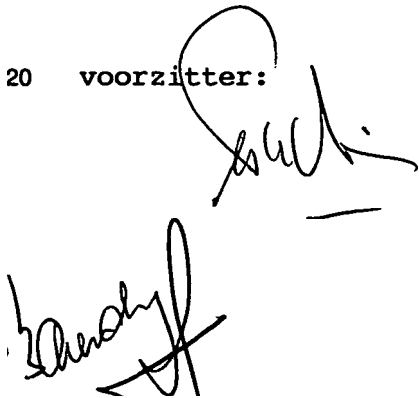
5 beschikkende,

verklaart de klacht van de heer A. tegen ir B. gegrond en legt aan ir B. een waarschuwing op.

10 Aldus gedaan te 's Gravenhage op 7 november 2002 in de samenstelling

Mr.Ir F, de Vries, voorzitter
 Drs F. Barendregt, secretaris
 15 Ir. A. Ferguson
 Ir. F.J. Smit en
 J.W. Rongen, leden
 secretaris

20 **voorzitter:**

Ingevolge artikel 19 van het Octrooigemachtigdenreglement kan van deze beslissing binnen 1 maand na de dag van verzending van
 25 de brief waarbij een afschrift van de beslissing is gezonden beroep worden ingesteld bij de Raad van Beroep inzake het Toezicht op de Octrooigemachtigden.

RAAD VAN BEROEP inzake het
Toezicht op de Octrooigemachtigden

november 2003

RIJSWIJK, 25

De Raad van Beroep inzake het Toezicht op de Octrooigemachtigden;

- Gelet op het beroepschrift van ir. B. - hierna ook appellant, resp. B. - d.d. 10 december 2002, tegen de beslissing van de Raad van Toezicht op de Octrooigemachtigden d.d. 7 november 2002, waarbij de tegen appellant ingediende klacht van de heer A. gegrond is verklaard,

onder het opleggen van de straf van waarschuwing aan ir. B.;

- Gezien de vorengenoemde beslissing van de Raad van Toezicht, het beroepschrift van appellant, met

bijlagen, het antwoord van klager van 21 februari 2003 en zijn aanvullend verweer van 2 mei 2003,

alsmede de stukken die gewisseld zijn bij de eerdere behandeling van de klacht door de Raad van

Toezicht respectievelijk de Raad van Beroep, die de zaak op formele grond heeft terugverwezen naar

de Raad van Toezicht;

- Gehoord ter zitting van de Raad van Beroep op 24 april 2003 appellant, bij monde van zijn verte-

genwoordiger mr. Y., advocaat te Amsterdam, en klager in persoon bij welke gelegenheid door de heer Y. exemplaren van zijn pleitnotities en door de heer A. stukken ter ondersteuning van zijn antwoord zijn overgelegd.

Overweegt als volgt:

Procesgang:

A. [hierna A.] heeft op 13 augustus 1999 een klacht ingediend bij de Raad van Toezicht

gericht tegen de maatschap van octrooigemachtigden C. [hierna C.];

RAAD VAN BEROEP inzake het
Toezicht op de Octrooigemachtigden

de Raad van Toezicht heeft deze klacht opgevat als gericht tegen de
toenmalige leden van de

maatschap, en vervolgens, na de voorzitter van de maatschap, ir. D., en A. te
hebben

gehoord, op 19 mei 2000 de klacht gegrond verklaard en aan de (toen ingeschreven)
leden van de

maatschap de straf van waarschuwing opgelegd;

zowel de leden van de maatschap C. als A. hebben tegen deze beslissing beroep
ingesteld bij

de Raad van Beroep; daarbij heeft zich aan de zijde van C. gevoegd B., tot 1
januari

1994 lid van de maatschap;

de Raad van Beroep heeft op basis van de voorgelegde stukken overeenkomstig de
grieven van

zowel C. als A., geoordeeld dat de Raad van Toezicht ten onrechte de klacht heeft
opgevat als

gericht tegen de diegenen die op 13 augustus 1999 lid waren van de maatschap, en
dat daarente-

gen de klacht diende te worden opgevat als gericht tegen B.; vervolgens heeft de
Raad van

Beroep bij beschikking van 31 oktober 2001 de klacht tegen B. voor hernieuwde
behande-

ling teruggewezen naar de Raad van Toezicht;

zoals hiervoor aangegeven heeft de Raad van Toezicht op 7 november 2002, de
klacht tegen

B. gegrond verklaard, onder het opleggen van de straf van waarschuwing;

van deze beslissing is B. op 10 december 2002 in beroep gekomen.

1 De klacht

Blijkens de stukken liggen de volgende feiten ten grondslag aan de klacht:

- A. heeft in 1991 een octrooiaanvraag laten indienen in Nederland door C.; daarbij
heeft hij

gebruik gemaakt van de toen geldende regeling Gratis Admissie
Octrooiverleningsprocedure

(GAR); voor de uitvoering van de GAR-regeling was destijds verantwoordelijk het
Centrum voor

Kennisbescherming en Octrooi-informatie (CKO);

- volgens de toen (in 1991) nog geldende wettelijke regeling volgens de
Rijksoctrooiwet (1910) kon,

na ontvangst van het nieuwheidsrapport, met de indiening van het verzoek tot
beoordeling van de

RAAD VAN BEROEP inzake het
Toezicht op de Octrooigemachtigden

octrooiaanvraag op octrooieerbaarheid (VBO) worden gewacht tot zeven jaren na de indiening van

de aanvraag, dat wil zeggen tot 4 september 1998 (op straffe van verval van de aanvraag);

- ingevolge de inwerkingtreding van de Rijsoctrooiwet 1995 op 1 april 1995 werd de uiterste ter-

mijn voor de indiening van het VBO voor alle aanvragen teruggebracht tot 31 maart 1996, nog al-

tijd op straffe van verval van de aanvraag; bij brief van 21 maart 1995 heeft B., de behande-

lend gemachtigde bij C., A. ingelicht over de inwerkingtreding van de Rijsoctrooiwet 1995 en

in een algemene brochure enige bijzondere aspecten van de Rijsoctrooiwet 1995 toegelicht, met

name dat de vóór 1 april 1995 ingediende octrooiaanvragen nog onder de Rijsoctrooiwet (1910)

zouden worden behandeld; over een overgangsregeling werden in brief en brochure geen medede-

lingen gedaan;

- naar aanleiding van een mededeling van het CKO dat uiterlijk 31 maart 1996 een VBO diende te

worden ingediend, en dat A., indien hij daarbij gebruik wenste te maken van de GAR-regeling

aan bepaalde voorwaarden diende te voldoen, heeft A. bij brief van 5 december 1995 vragen ge-

steld aan het CKO; in het antwoord d.d. 21 december 1995 heeft het CKO o.m. meegedeeld dat,

indien de kosten niet via de GAR-regeling zouden worden vergoed, het A. vrij zou staan zelf de

kosten te dragen, waarmee het verval van de octrooiaanvraag zou worden voorkomen;

- na 21 december 1995 is er meerdere malen op initiatief van A. telefonisch contact geweest tussen

A. en B.; A. zou daarbij hebben aangegeven dat, indien hij niet in aanmerking zou komen

voor de GAR-regeling, hij de kosten voor indiening van het VBO zelf zou dragen; daarnaast heeft

A. gesteld dat B. hem heeft gezegd dat C. hem wel zou berichten wanneer dat nodig was;

- op 5 januari 1996 heeft C. aan A. een circulaire gezonden met informatie over de Rijsoctrooiwet

1995 en over het feit dat de octrooiaanvraag zou komen te vervallen indien niet vóór 1

april 1996 een VBO zou zijn ingediend; van de begeleidende brief is geen afschrift opgenomen in

het dossier van de octrooiaanvraag van A. bij C.; A. heeft gesteld de circulaire niet te hebben

ontvangen;

RAAD VAN BEROEP inzake het
Toezicht op de Octrooigemachtigden

- nadat A. op 20 februari 1996 het CKO had verzocht de VBO-procedure voort te zetten, onder overlegging van enige bewijsstukken om te voldoen aan de voorwaarden van de GAR-regeling, heeft het CKO A. op 28 maart 1996 meegedeeld dat zijn verzoek was afgewezen en dat hij tot uiterlijk 1 april a.s. zelf een VBO kon indienen; A. ontving deze brief echter zo kort voor 1 april dat hij niet meer in staat was de voor de indiening van het VBO benodigde gelden te regelen;
- in het computerbestand van C. betreffende vervallen octrooiaanvragen wordt m.b.t. deze octrooiaanvraag van A. vermeld: "vervallen", met als "verzenddatum" 22 maart 1996 en als "ontvangstdatum" 25 maart 1996; B. heeft verklaard dat dit betekent dat de instructie tot verval van 22 maart 1996 was, dat deze preludeerde op het komende verval van de aanvraag en op 25 maart 1996 is aangetekend. Reeds vóór 28 maart 1996 is tussen A. en B. telefonisch contact geweest over het feit dat A. van het CKO had vernomen dat zijn verzoek (betreffende toepassing van de GAR-regeling) zou worden afgewezen. Vaststaat dat A. tijdens dat gesprek/die gesprekken geen opdracht heeft gegeven om het VBO in te dienen. Niet duidelijk is op welke gronden de octrooiaanvraag van A. als vervallen is aangemerkt in het computerbestand van C.. A. stelt dat hij nooit gezegd heeft dat hij de aanvraag niet door zou zetten; B. heeft verklaard dat het hem op basis van zijn gesprek met A. glashelder moet zijn geweest dat A. de aanvraag niet op eigen kosten wilde doorzetten, omdat anders nooit de aantekening "vervallen" in het systeem van C. zou zijn opgenomen;
- eind 1998/begin 1999 heeft A. bij C. navraag gedaan naar de octrooiaanvraag en, op de mededeling dat deze was vervallen, verzocht deze te herstellen, aangezien het nooit zijn bedoeling was geweest de aanvraag te laten vervallen.

2 Het oordeel van de Raad van Toezicht d.d. 7 november 2002

De Raad van Toezicht heeft in zijn beslissing vastgesteld dat A. heeft nagelaten B. op te dragen een VBO in te dienen, en dat hij te laat het verzoek om toepassing van de GAR bij het CKO heeft ingediend, met het gevolg hij na ontvangst van de afwijzende beslissing onvoldoende tijd had om nog

RAAD VAN BEROEP inzake het
Toezicht op de Octrooigemachtigden

een VBO voor eigen rekening te (laten) indienen. De Raad van Toezicht
concludeerde dat het niet

(tijdig) indienen van het VBO en het daardoor veroorzaakte verval van de aanvraag B.
niet kan

worden verweten.

Ten aanzien van B. heeft de Raad van Toezicht het volgende vastgesteld:

B.'s verzoek tot niet-ontvankelijk verklaring van A. wegens verjaring van de klacht
treft

geen doel. De Raad van Toezicht heeft ter onderbouwing gewezen op lid 4 van het
nieuwe art.

23o van de Row 1995 (Stb. 2002, 366) (inmiddels in werking getreden op 1 mei 2003
(Stb. 2003,

159), dat bepaalt dat de Raad van Toezicht een klacht niet in behandeling neemt
indien het voor-

val waarop de klacht betrekking heeft meer dan 5 jaar voor indiening van de klacht
heeft plaats-

gevonden. In casu zijn geen vijf jaren verstreken tussen het plaatsvinden van het
door A. ver-

wijtbare geachte gedrag (begin 1996) en de indiening der klacht (13 augustus 1999);

Hoewel B. stelt dat hij A. eenmaal schriftelijk en enige malen telefonisch op de
hoogte

heeft gesteld van het belang en de consequenties van de termijn van 1 april 1996,
ontbreekt ieder

bewijs daarvoor in het dossier. Er zijn blijkbaar geen aantekeningen gemaakt van de
verzending

van de circulaire van 5 januari 1996 noch van de inhoud van de daarna gevoerde
telefoongesprek-

ken tussen A. en B., in het bijzonder niet van het telefoongesprek waarin besloten
werd

geen VBO in te dienen. Ter zitting heeft B., na raadpleging van het desbetreffende
- mee-

gebrachte - dossier, bevestigd dat daarin geen aantekening(en) aanwezig was/waren
van gesprek-

ken en instructies aangaande het indienen van een VBO. Daarenboven is aan A.
blijkbaar geen

schriftelijke bevestiging gezonden van het verval van zijn octrooiaanvraag. Het is
de Raad derhal-

ve niet gebleken dat B. in voldoende mate actief is geweest in het op de hoogte
houden van

A. van belangrijke stappen in de procedure van zijn octrooiaanvraag, zoal wordt
verlangd in Bij-

zonder Voorschrift 7;

Het is juist in geval van een octrooiaanvraag ingediend voor een particulier -
zoals het geval is bij

octrooiaanvragen onder de GAR - gewenst bijzondere oplettendheid jegens cliënten te
betrachten.

In het kader van de zorgvuldigheidsplicht van een octrooigemachtigde is het nodig

dat deze aan-

RAAD VAN BEROEP inzake het Toezicht op de Octrooigemachtigden

tekening maakt van alle wezenlijke handelingen die verricht worden in de procedure van een octrooi

aanvraag, zowel naar de Octrooiraad als naar de cliënt, in het bijzonder inzake handelingen

of nalaten daarvan, die een verandering in de rechtstoestand van een zaak tengevolge hebben.

Op grond van deze overwegingen oordeelde de Raad van Toezicht dat A. in zijn klacht ontvankelijk

is, en dat B. niet in voldoende mate heeft voldaan aan de informatie- en zorgvuldigheidsplicht

zoals verlangd volgens Bijzonder Voorschrift 7. De Raad van Toezicht heeft de klacht van A. tegen

B. gegrond verklaard onder oplegging van de straf van waarschuwing.

3 Het beroepsschrift van B.

3.1 In het beroepsschrift heeft B., samengevat, de volgende grieven aangevoerd tegen de beslissing

van de Raad van Toezicht:

I. Er is in casu geen sprake geweest van een eerlijk proces in de zin van art. 6 EVRM. Op de

klacht van A. (van 13 augustus 1999) heeft de Raad van Toezicht een eerste beslissing ge-

nomen op 19 mei 2000, waarbij de klacht tegen de leden van de maatschap C. en B.

gegrond werd verklaard, en waarbij hen de straf van waarschuwing werd opgelegd. Na inge-

steld beroep - o.m. op de grond dat B. was bestraft zonder te zijn gehoord - heeft de

Raad van Beroep de zaak voor hernieuwde behandeling als klacht alleen tegen B., te-

ruggewezen naar de Raad van Toezicht. Door de grotendeels gelijke samenstelling van de

Raad van Toezicht bij de tweede behandeling van de klacht (drie van de vijf leden waren de-

zelfde) en de omstandigheid dat de Raad van Toezicht op basis van in wezen dezelfde feitelijk-

ke vaststellingen tot in wezen hetzelfde oordeel is gekomen, kleeft aan de beslissing het be-

zwaar van de schijn van vooringenomenheid.

Gewezen wordt op de uitspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 26

september 1995 in de zaak Diennet/Frankrijk, waarin weliswaar is beslist dat er geen algeme-

ne regel is, die verbiedt dat de rechter, wiens beslissing is vernietigd, na terugwijzing de zaak

opnieuw beoordeelt, maar dit ligt anders wanneer er een objectief vast te stellen element valt

RAAD VAN BEROEP inzake het
Toezicht op de Octrooigemachtigden

aan wijzen, dat op een mogelijk gebrek aan onpartijdigheid wijst, zoals 'new factors'. In casu

is sprake is van zo een element, omdat B. bij de eerste behandeling van de zaak door de

Raad van Toezicht niet betrokken is geweest, en bij de tweede wel, en daarbij nieuwe feiten,

omstandigheden en mogelijke interpretaties naar voren heeft gebracht.

n. De Raad van Toezicht heeft ten onrechte het verweer verworpen dat door tijdsverloop de

klacht niet meer behandeld kon worden. De door de Raad van Toezicht toegepaste wettelijke

bepaling (te vinden in een voorgenomen wijziging van de Rijsoctrooiwet 1995) dat het recht

op tuchtrechtelijke vervolging onherroepelijk vervalt indien de klager (kennelijk) gedurende

meer dan vijfjaren stilzit, is namelijk slechts één van een aantal factoren die bepalen of een

klacht is verjaard. Daarnaast is van belang dat het gewraakte handelen of nalaten van B.

plaatsvond begin 1996, terwijl B. eerst in mei 2000 via zijn voormalige maatschap het

bestaan van de klacht heeft vernomen en pas in mei 2002, nadat in oktober 2001 de Raad van

Beroep de oorspronkelijke uitspraak had vernietigd, voor het eerst een verweerschrift heeft

ingediend. De combinatie van het late tijdstip van indienen van de klacht en het tijdsverloop

nadien, een en ander zonder dat B. daar part of deel aan had of invloed op kon uitoefene-

nen, maakt dat de klacht zich niet meer leent voor inhoudelijke behandeling.

UI. Nu de Raad van Toezicht heeft aangenomen dat het voor alle betrokkenen, en dus ook klager

A., duidelijk was dat het achterwege laten van een VBO tot verval van een octrooiaanvraag

zou leiden, mag B. niet worden aangerekend dat hij van het verval geen schriftelijke

bevestiging heeft doen uitgaan aan A.. Als een cliënt voldoende is ingelicht over de moge-

lijkheid van verval van de aanvraag, hetgeen gebeurd is bij brief van 5 januari 1996, hoeft

immers een en ander niet nog eens achteraf, als er toch niets meer aan te doen is, te worden

vastgelegd. Voor zover B. slechts wordt verweten dat hij het verval niet naderhand

schriftelijk heeft vastgelegd, is dat onterecht aangezien zowel de brief van 5 januari 1996 als

de instructie om de aanvraag te laten vervallen zijn vastgelegd in de centrale administratie van

C..

RAAD VAN BEROEP inzake het
Toezicht op de Octrooigemachtigden

4 Het antwoord van klager op het beroepschrift

Klager heeft in het antwoord, samengevat, na een opsomming van de feiten die ten grondslag liggen

aan de klacht, het volgende betoogd:

Het beroepschrift d.d. 10 december 2002 van B. dient wegens overschrijding van de be-

roepstermijn niet ontvankelijk te worden verklaard, omdat het onwaarschijnlijk is dat de beslis-

sing van de Raad van Toezicht pas op 11 november 2002 is verstuurd;

Door de Raad van Toezicht is geen schijn van vooringenomenheid gewekt, nu geen sprake is van

'new factors'. B. is niet alleen als lid van de maatschap C., maar zelfs als hoofdpersoon

direct betrokken geweest bij de eerste behandeling door de Raad van Toezicht. In de pleitnotities

van de heer D., die hij heeft overgelegd tijdens de zitting van de Raad van Toezicht op 7 ja-

nuari 2000, wordt voor een weergave van de gebeurtenissen immers verwezen naar een bespre-

king die D. met B. heeft gehad. Ook heeft B. bij de tweede behandeling van de

klacht door de Raad van Toezicht geen nieuwe feiten en/of aannemelijke interpretaties naar voren

gebracht;

De Raad van Toezicht heeft het beroep op verjaring van de klacht terecht verworpen. Dat de

klacht niet direct na het verval van de octrooiaanvraag is ingediend maar pas in 1999, is het ge-

volg van het uitblijven van enig bericht van B.. Voorts blijkt uit eerdergenoemde pleitnoti-

ties van D. dat de stelling van B., dat hij pas in mei 2000 door zijn voormalige maat-

schap van het bestaan van de klacht op de hoogte is gebracht, onjuist is;

Gezien het belang van de circulaire van 5 januari 1996 is het onaanvaardbaar dat van die brief

geen kopie aanwezig is in het dossier. Klager was door de tegenstrijdige mededelingen van het

CKO en B. omtrent de overgangsregeling volkomen in verwarring gebracht. Maar omdat

klager destijds groot vertrouwen stelde in de deskundigheid, de zakelijkheid en de beroepsmatige

zorgvuldigheidsplicht van B., veronderstelde hij dat geen bericht van B. alleen maar

kon betekenen dat de bewuste overgangsregeling niet voor zijn aanvraag gold. Ook is onduidelijk

RAAD VAN BEROEP inzake het Toezicht op de Octrooigemachtigden

waarom B., die met betrekking tot andere octrooiaanvragen altijd alles schriftelijke beves-

tigde, nu juist bij een belangrijke beslissing als het verval van een octrooiaanvraag dat niet heeft

gedaan.

5 Het oordeel van de Raad van Beroep

5.1 Formeel bezwaar van A. betreffende ontvankelijkheid beroepschrift

Artikel 19, lid 1 j° lid 3 van het Octrooigemachtigdenreglement bepaalt dat een met redenen omkleed

beroep kan worden ingesteld gedurende een maand na de dag van verzending van de brief, waarbij

een afschrift van de beslissing (van de Raad van Toezicht) is gezonden. De Raad van Beroep stelt vast

dat de beslissing van de Raad van Toezicht van 7 november 2002 bij brief van 11 november 2002 aan

(de advocaat van) B. en aan A. is gezonden. Het beroepschrift d.d. 10 december 2002 is der-

halve tijdig ingediend en het beroep ontvankelijk.

5.2 De bezwaren van B.

I Geen eerlijk proces in de zin van art. 6 EVRM

De Raad van Beroep verwierpt het bezwaar dat aan de tweede behandeling van de klacht door de Raad

van Toezicht de schijn van vooringenomenheid kleeft. Zoals B. zelf heeft gesteld, volgt enige

vooringenomenheid niet uit het feit dat dezelfde rechter, wiens beslissing is vernietigd, na terugwij-

zing de zaak opnieuw beoordeelt. Naar het oordeel van de Raad van Beroep geldt dit in casu te minder

nu de terugwijzing geen gevolg was van het inhoudelijke oordeel van de Raad van Toezicht, maar

gegrond was op het formele punt dat de klacht mede was beoordeeld als gericht tegen de (oud-)leden

van de maatschap C., en dat B. was veroordeeld zonder zelf gehoord te zijn. Bij de her-

nieuwde behandeling van de klacht door de Raad van Toezicht was deze inhoudelijk nog steeds de-

zelfde, echter formeel gericht tegen alleen B.. Van nieuwe feiten is niet gebleken. Dit verklaart

ook waarom in de tweede beslissing van de Raad van Toezicht een aantal overwegingen nagenoeg

letterlijk gelijkloënd konden zijn aan de tekst van de eerste beslissing. Dat de Raad van Toezicht

vooringenomen zou zijn geweest, heeft B. niet aannemelijk gemaakt.

RAAD VAN BEROEP inzake het Toezicht op de Octrooigemachtigden

O Beroep op verjaring van de klacht

Ook het tweede bezwaar van appellant treft geen doel. De Raad van Beroep onderschrijft dienaan-

gaande het oordeel van de Raad van Toezicht. Tussen het plaatsvinden van het door A. verwijtbaar

geachte gedrag (begin 1996) en de indiening van de klacht (13 augustus 1999) is een periode verstre-

ken van 3VS jaar; de termijn van verjaring ingevolge art. 23o, lid 4 Row 1995 bedraagt 5 jaren na het

voorval waarop de klacht betrekking heeft.

De gestelde andere omstandigheden die eveneens van belang zouden zijn, kunnen evenmin leiden tot

de vaststelling dat de klacht is verjaard. Bij de eerste behandeling van de klacht voor de Raad van

Beroep is mede namens B. verzocht om terugwijzing naar de Raad van Toezicht; nu dat verzoek

door de Raad van Beroep is gehonoreerd, kan B. zich er thans niet op beroepen dat hij in zijn

verdediging is geschaad door de vertraging in de behandeling van de klacht, veroorzaakt door die

terugwijzing.

UI De verweten handelingen en de klachtwaardigheid

De Raad van Beroep is met de Raad van Toezicht van oordeel dat B. zich niet in de vereiste

mate heeft gehouden aan Bijzonder Voorschrift 7, dat bepaalt dat een octrooigemachtigde zijn op-

drachtgever op de hoogte dient te houden van de stand van diens zaken. Weliswaar had A. uit de hem

door het CKO verstrekte informatie kunnen en moeten begrijpen dat zijn octrooiaanvraag zou komen

te vervallen als hij niet uiterlijk 31 maart 1996 een VBO zou indienen, en zich op grond daarvan ac-

tiever moeten opstellen om verval van zijn aanvraag te voorkomen, maar dit neemt niet weg dat ook

B. is tekortgeschoten. Door geen aantekeningen te maken resp. te bewaren van gevoerde tele-

foongesprekken, zelfs niet van het gesprek waaruit B., naar hij stelt, heeft geconcludeerd dat

A. geen VBO wenste in te dienen, en voorts noch de brief waarin het dreigend verval van de octrooi-

aanvraag werd aangekondigd, in het bijbehorende dossier te bewaren, noch het daaropvolgende verval

zelf schriftelijk mee te delen aan A., is B. naar het oordeel van de Raad van Beroep te kort

geschoten. Indien A. een bevestiging van de beslissing om geen VBO in te dienen was toegestuurd,

had hij immers de gelegenheid gehad om te reageren op een eventuele onjuiste

interpretatie van het

RAAD VAN BEROEP inzake het
Toezicht op de Octrooigemachtigden

telefoongesprek door B., waarmee hij het verval van zijn aanvraag wellicht nog had kunnen

voorkomen.

De betekenis van de in de centrale administratie van C., gemaakte aantekeningen 'vervallen' met

22 maart 1996 als 'verzenddatum' en 25 maart 1996 als 'ontvangstdatum' is, mede als gevolg daar-

van, onduidelijk. De Raad van Toezicht heeft terecht geoordeeld, dat niet gebleken is dat B. in

voldoende mate actief is geweest in het op de hoogte houden van A. van belangrijke stappen in de

procedure van zijn octrooiaanvragen, zoals wordt verlangd in Bijzonder Voorschrift 7.

De Raad van Beroep is echter, anders dan de Raad van Toezicht, van oordeel dat B. niet in zo-

danige mate Bijzonder Voorschrift 7 heeft overtreden, dat hem een sanctie dient te worden opgelegd.

6 Conclusie

Hoewel de Raad van Beroep het oordeel van de Raad van Toezicht onderschrijft, dat B., hoewel

niet verantwoordelijk voor het vervallen van de octrooiaanvraag van A., in onvoldoende mate heeft

voldaan aan zijn informatie- en zorgplicht, zoals verlangd volgens Bijzonder Voorschrift 7, kan de

bestreden beslissing niet in stand blijven nu de Raad van Beroep de onderhavige overtreding van Bij-

zonder Voorschrift 7 niet strafwaardig acht. Het beroep van B. moet dan ook ten dele gegrond

worden verklaard.

7 Beslissing

Verklaart het beroep van appellant ten dele gegrond;

Bevestigt de beslissing van de Raad van Toezicht van 7 november 2002 voor zover daarin is vast-

gesteld dat B. Bijzonder Voorschrift 7 heeft overtreden;

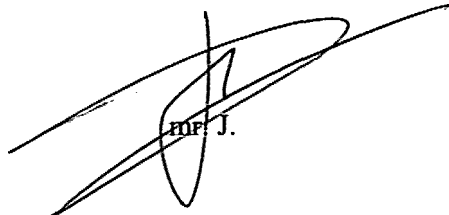
Vernietigt de beslissing voor het overige.

RAAD VAN BEROEP inzakehet
Toezicht op de Octrooigemachtigden
12

Aldus gedaan te Rijswijk (Z.H.) 25 november 2003 door mr. J.L. Driessen,
voorzitter, mr. C. van

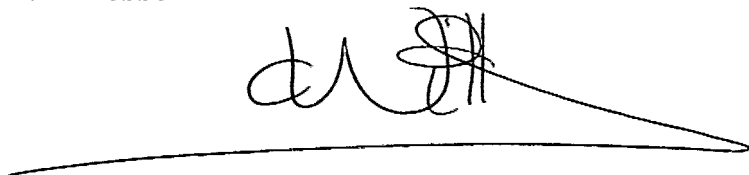
Nievelt en ir. L.C. de Bruijn, leden van de Raad van Beroep, in
tegenwoordigheid van mw. mr. A.P.

van Rooden, secretaris van de Raad.

mr. J.

L. Driessen

mr. A.P. van Rooden
(voor deze mr. C. Witteman)

